

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

20.12.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Płatności za usługi realizowane przez zagraniczny zakład polskiego podatnika nie podlegają opodatkowaniu u źródła w Polsce, wyrok NSA z 10 grudnia 2021 r., sygn. II FSK 823/19 _____ 3

Parkowanie samochodu służbowego w miejscu zamieszkania a pełne prawo do odliczenia VAT, wyrok WSA z 15 grudnia 2021 r., sygn. I SA/OP 376/21 _____ 4

Płatności za usługi realizowane przez zagraniczny zakład polskiego podatnika nie podlegają opodatkowaniu u źródła w Polsce, wyrok NSA z 10 grudnia 2021 r., sygn. II FSK 823/19

Rozstrzygana sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej. Podatnik jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie m. in. pozyskiwania danych sejsmicznych. Działalność podatnika realizowana jest m. in. w ramach projektów zagranicznych prowadzących do powstania zagranicznych zakładów podlegających opodatkowaniu w kraju ich położenia.

We wniosku o interpretację podatnik zapytał, czy należności wypłacane przez zakłady zagraniczne z tytułu usług nabywanych przez te zakłady podlegają opodatkowaniu u źródła w Polsce. Zdaniem organu, należności za usługi wypłacane przez zagraniczne zakłady podlegają opodatkowaniu u źródła w Polsce. Oznacza to, że podatnik, w celu uniknięcia konieczności poboru tego podatku powinien posiadać certyfikaty rezydencji kontrahentów i dochować należytej staranności.

Stanowisko organu poparł WSA w Bydgoszczy oddalając skargę podatnika. Zdaniem tego sądu, „osiąganie dochodów na terytorium Polski”, warunkujące pobór podatku u źródła, występuje w każdej sytuacji, w której należność wypłaca polski rezydent podatkowy. Zdaniem WSA w Bydgoszczy nie ma znaczenia miejsce wykonywanych usług i istnienie zakładu.

NSA przychylił się do skargi kasacyjnej podatnika i uchylił wyrok WSA w Bydgoszczy. W ustnym uzasadnieniu wyroku NSA położył nacisk na naturę zakładu podatkowego jako fikcji prawnej istnienia „odrębnego podatnika” na terenie innego kraju. W tym zakresie sąd zwrócił uwagę na opodatkowanie dochodu, na który składają się usługi (w charakterze kosztu) na terenie innego państwa oraz na wynikającą z polskiego prawa i umów międzynarodowych konieczność rozliczania transakcji z zakładem na zasadach rynkowych.

Komentarz eksperta

Komentowany wyrok stanowi głos rozsądku w omawianym zagadnieniu. Idea opodatkowania „u źródła” przychodów osiągniętych przez nierezydentów wynika z m. in. zabezpieczenia interesu fiskalnego państwa źródła w sytuacji, w której ponoszony wydatek jest zaliczany przez rezydenta do kosztów uzyskania przychodów, a jego opodatkowanie, jako przychodu nierezydenta, następuje w innym państwie.

W sytuacji zakładu zagranicznego płatności dokonywane przez zakład stanowią koszt funkcjonowania tego zakładu zmniejszający opodatkowanie w państwie położenia zakładu. W konsekwencji odpadają w tej sytuacji fiskalne przyczyny opodatkowania u źródła.

Ponadto, organ podatkowy i sąd pierwszej instancji zdawały się ignorować fakt, że ustawa o CIT zawiera przepisy, które wyłączają z opodatkowania u źródła płatności realizowane w sytuacjach odwrotnych, tj. realizowanych do położonego w Polsce zakładu zagranicznego podatnika. Trudno zatem uzasadnić, dlaczego w przypadku płatności stanowiących koszt zagranicznego zakładu polskiego podatnika miałyby być inaczej.

Na koniec warto wspomnieć, że 15 kwietnia 2020 r. Minister Finansów wydał interpretację ogólną (SP4.8223.1.2020), której treść potwierdza, że należności wypłacane przez zagraniczny zakład polskiej spółki nie są objęte opodatkowaniem u źródła (stanowisko zbieżne ze stanowiskiem komentowanego wyroku).

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

Parkowanie samochodu służbowego w miejscu zamieszkania a pełne prawo do odliczenia VAT, wyrok WSA z 15 grudnia 2021 r., sygn. I SA/OP 376/21

Istota sporu polegała na rozpoznaniu skutków podatkowych w VAT parkowania samochodów służbowych przez pracowników w miejscu ich zamieszkania w sytuacji, gdy jest to uzasadnione specyfiką działalności podatnika. Rozstrzygnięcie sprowadzało się do odpowiedzi na pytanie, czy taka okoliczność niweczy możliwość uznania samochodu za wykorzystywany wyłącznie do celów działalności gospodarczej, a tym samym do odliczenia VAT w pełnej wysokości.

Zgodnie ze stanem faktycznym opisanym przez podatnika we wniosku o interpretację samochody służbowe są używane wyłącznie do celów służbowych i wyłącznie w celach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Użycie samochodu służbowego do celów prywatnych skutkuje natomiast nałożeniem na pracownika kary porządkowej oraz może być uznane za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Z pracownikiem zawierana jest ponadto stosowna umowa dotycząca powierzenia pojazdu oraz odrębnie składa on oświadczenie zapoznania się z obowiązującym regulaminem i konsekwencjami użycia pojazdu do celów prywatnych. Podatnik składa również informację VAT-26 oraz prowadzi ewidencję przebiegu pojazdu weryfikowaną przez wyznaczonego pracownika. Zdaniem podatnika podjęte przez niego środki wykluczają możliwość użycia samochodów służbowych do celów niezwiązanych z działalnością.

Z podatnikiem nie zgodził się DKIS, który wskazał, że parkowanie samochodu służbowego w miejscu zamieszkania pracowników podatnika rodzi potencjalną możliwość jego wykorzystania do celów prywatnych i nie sposób de facto wyeliminować takiego użytku za pomocą jakichkolwiek procedur. Tym samym prawo do pełnego odliczenia VAT, mimo podjętych środków, nie przysługuje.

Sprawa trafiła do WSA w Opolu, który rozstrzygnął na korzyść podatnika. WSA wskazał, że potencjalna możliwość wykorzystania samochodu służbowego dla użytku prywatnego istnieje bez względu na to gdzie parkowany jest samochód

służbowy. W rezultacie WSA uchylił interpretację DKIS i wskazał na konieczność zbadania metod uniemożliwiających wykorzystanie samochodów służbowych do celów prywatnych pracowników stosowanych przez podatnika, przy uwzględnieniu specyfiki jego działalności.

Komentarz eksperta

W omawianym wyroku WSA podtrzymała korzystną dla podatników linię orzeczniczą NSA, zgodnie z którą zadaniem podatnika jest stworzenie takich mechanizmów, które dają maksymalną gwarancję wykorzystania samochodów służbowych wyłącznie w ramach jego działalności gospodarczej. Nie jest bowiem możliwe całkowite wyeliminowanie możliwości ich użycia na cele prywatne. Sam fakt parkowania samochodów podatnika nie może natomiast niweczyć pełnego prawa do odliczenia VAT.

W świetle orzecznictwa podjęte w opisywanej sprawie środki powinny być wystarczające dla skorzystania z pełnego prawa do odliczenia. Należy jednak uwzględnić również czynnik specyfiki działalności danego podatnika. W orzecznictwie wprowadzono bowiem wniosek, że co do zasady wykorzystywanie samochodu służbowego w celu dojazdów do pracy pracownika wyklucza uznanie go za używany jedynie do celów działalności gospodarczej pracodawcy, gdyż obowiązkiem pracownika jest stawienie się do pracy we własnym zakresie. Jednak, gdy specyfika prowadzonej działalności wymusza na pracodawcy zapewnienie nieodpłatnego transportu pracownikom, wówczas zapewnienie takiego transportu może być traktowane jako związane z prowadzoną działalnością gospodarczą podatnika (np. przedstawicielstwo handlowe).

W praktyce bezpieczeństwo podatkowe mogą zapewnić jeszcze inne środki takie jak monitoring GPS, czy wykorzystanie danych z systemu obsługi kart flotowych.

SEBASTIAN KOPACZ
KONSULTANT PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia wyłączenia części odsetkowej raty leasingowej z kosztów uzyskania przychodów w świetle art. 16 ust. 1 pkt 73, art. 15e ust. 1 pkt 2 i art. 15c ust. 12 ustawy CIT, wyrok NSA z 9 grudnia 2021 r., sygn. II FSK 636/19	6
Udostępnianie możliwości umieszczania reklamy w ramach kodu źródłowego serwisu nie stanowi dochodu, o którym mowa w art. 24d ust. 7 w zw. z art. 24d ust. 1 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 7 grudnia 2021 r., sygn. III SA/WA 1124/21	6
Pojęcie „pierwszego zasiedlenia” wyłączające możliwość zastosowania art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy VAT odnosi się do każdego obiektu budowlanego (zarówno środka trwałego, jak towaru handlowego), wyrok WSA w Gliwicach z 7 grudnia 2021 r., sygn. I SA/GL 1058/21	6
Zakres prawa do odliczenia VAT z faktur dotyczących opłat z umowy leasingu samochodu osobowego w tej części, w której samochód osobowy jest przedmiotem dalszego oddania w czynności opodatkowane (tj. w 60%), wyrok WSA w Gliwicach z 6 grudnia 2021 r., sygn. I SA/GL 1303/21	7
Kwestia zastosowania limitu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT do tej części opłat wynikających z umowy leasingu samochodu osobowego, które spółka faktycznie ponosi (tj. w 40% miesięcznych opłat), wyrok WSA w Warszawie z 6 grudnia 2021 r., sygn. I SA/GL 1362/21	7

Kwestia wyłączenia części odsetkowej raty leasingowej z kosztów uzyskania przychodów w świetle art. 16 ust. 1 pkt 73, art. 15e ust. 1 pkt 2 i art. 15c ust. 12 ustawy CIT, wyrok NSA z 9 grudnia 2021 r., sygn. II FSK 636/19

Ograniczenie możliwości zaliczania w ciężar kosztów uzyskania przychodu wydatków dotyczących kosztów finansowania dłużnego (w rozumieniu art. 15c ust. 1 ustawy CIT) i definicja tego pojęcia (wyrażona w art. 15c ust. 12 ustawy CIT) nie mają istotnego znaczenia przy wykonywaniu wykładni art. 16 ust. 1 pkt 73 ustawy CIT. Brak jest bowiem w tych przepisach odesłań do ich stosowania, które zamięściłby racjonalny ustawodawca na potrzeby wykonywania wykładni tych przepisów, gdyby zamierzał ograniczać ich stosowanie.

Ograniczenie kosztowe przewidziane w art. 15c ust. 1 ustawy CIT dotyczy zatem wszelkiego rodzaju kosztów w rozumieniu ust. 12, które składają się na pojęcie „koszty finansowania dłużnego”. Stosownego odesłania nie zawiera również art. 15e ust. 1 pkt 2 ustawy CIT, poza odesłaniem do art. 16b ust. 1 pkt 4-7 ustawy CIT, tak jak w art. 16 ust. 1 pkt 73 ustawy CIT, dotyczącym m.in. prawa do korzystania ze znaku towarowego, który był uprzednio własnością spółki. W związku z powyższym, brak jest podstaw do wniosku, że pojęcie „koszty finansowania dłużnego” wprowadza jakiegokolwiek ograniczenia dotyczące stosowania art. 16 ust. 1 pkt 73 ustawy CIT.

Inaczej mówiąc, pod pojęciem wszelkich opłat i należności, których dotyczy wyłączenie przewidziane w art. 16 ust. 1 pkt 73 ustawy CIT, mieszczą się również opłaty, czy też należności, dotyczące części odsetkowej raty leasingowej, ponoszonej przez spółkę w związku z prawem do korzystania ze znaku towarowego.

Przepisy art. 15c ust. 1 i ust. 12 w zw. z 15e ust. 1 pkt 2 ustawy CIT, wprowadzają za to odrębne, niezależne od siebie, ograniczenia kosztowe od tych których przewiduje art. 16 ust. 1 pkt 73 ustawy CIT, również w sytuacji, gdy dotyczą tożsamyh praw, licencji oraz informacji know-how, o których mowa w art. 16b ust. 1 pkt 4-7 ustawy CIT. Dodać należy, że pod otwartym pojęciem koszty finansowania dłużnego w rozumieniu definicji z art. 15c ust. 12 ustawy CIT mieszczą się wszelkiego rodza-

ju koszty związane z podmiotami, o których mowa w tym przepisie, m.in. część odsetkowa raty leasingowej.

Udostępnianie możliwości umieszczenia reklamy w ramach kodu źródłowego serwisu nie stanowi dochodu, o którym mowa w art. 24d ust. 7 w zw. z art. 24d ust. 1 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 7 grudnia 2021 r., sygn. III SA/WA 1124/21

Dochód spółki (wspólnika) proporcjonalnie do posiadanego prawa do udziału w zysku (udziału) w spółce osobowej, z tytułu udostępniania możliwości umieszczania reklamy w ramach własnego kodu źródłowego serwisu, nie stanowi dochodu, o którym mowa w art. 24d ust. 7 w zw. z art. 24d ust. 1 ustawy CIT.

Pomimo systematycznego rozwoju przez spółkę serwisu w ramach prac B+R tej spółki, dochód z tytułu udostępniania miejsca reklamowego w serwisie (zysk z reklam) uniemożliwia skorzystanie z preferencyjnego opodatkowania dochodów w ramach ulgi IP Box w wysokości 5% podstawy opodatkowania w rozumieniu art. 24d ust. 1 ustawy CIT za 2019 r. oraz 2020 r., bowiem spółka (wspólnik) nie uzyskuje dochodów z kwalifikowanego prawa własności intelektualnej.

Pojęcie „pierwszego zasiedlenia” wykluczające możliwość zastosowania art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy VAT odnosi się do każdego obiektu budowlanego (zarówno środka trwałego, jak towaru handlowego), wyrok WSA w Gliwicach z 7 grudnia 2021 r., sygn. I SA/GL 1058/21

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu, że na gruncie prawa podatkowego „ulepszenie”, o którym mowa w art. 2 pkt 14 ustawy VAT, jest pojęciem, które dotyczy wyłącznie składników majątku będących środkami trwa-łymi.

W konsekwencji, skoro zwolnieniem z VAT - określonym w art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy VAT - objęto każdy budynek i budowlę (a nie jedynie środki trwałe w postaci budynku lub budowli), to pojęcie „pierwszego zasiedlenia”, wykluczające możliwość zastosowania tego zwolnienia, musi odnosić się do każdego obiektu budowlanego - zarówno środka trwałego, jak i towaru handlowego.

Zakres prawa do odliczenia VAT z faktur dotyczących opłat z umowy leasingu samochodu osobowego w tej części, w której samochód osobowy jest przedmiotem dalszego oddania w czynności opodatkowane (tj. w 60%), wyrok WSA w Gliwicach z 6 grudnia 2021 r., sygn. I SA/GL 1303/21

Jak wynika z opisu sprawy, samochód osobowy w działalności gospodarczej spółki jest wykorzystywany zarówno do celów działalności gospodarczej, jak i do celów prywatnych. Ponadto samochód ten jest podnajmowany spółkom powiązanym. Spółka nie prowadzi ewidencji przebiegu pojazdu, nie złożyła informacji VAT-26, nie prowadzi regulaminu użytkowania pojazdu w firmie. Zatem, samochód nie jest wykorzystywany wyłącznie w celach jego wynajmu, a ponadto jest również wykorzystywany w celach prywatnych oraz w ramach pozostałej działalności gospodarczej spółki.

Mając na uwadze art. 86a ust. 5 pkt 1 lit. c oraz art. 86a ust. 4 pkt 1 ustawy VAT, a także wskazany w opisie sprawy sposób wykorzystywania samochodu osobowego, należy stwierdzić, że samochód ten nie jest wykorzystywany wyłącznie do działalności gospodarczej a tym bardziej wyłącznie do celów wynajmu. Taki sposób wykorzystania samochodu nie uprawnia spółki do odliczenia pełnej kwoty z tytułu wydatków związanych z użytkowaniem tego samochodu.

W konsekwencji, spółce przysługuje prawo do odliczenia 50% podatku naliczonego wynikającego z faktur dotyczących opłat z umowy leasingu samochodu osobowego również w tej

części, w której samochód osobowy jest przedmiotem dalszego oddania do czynności opodatkowanej, na podstawie art. 86a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 86a ust. 2 pkt 2 ustawy VAT.

Kwestia zastosowania limitu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT do tej części opłat wynikających z umowy leasingu samochodu osobowego, które spółka faktycznie ponosi (tj. w 40% miesięcznych opłat), wyrok WSA w Warszawie z 6 grudnia 2021 r., sygn. I SA/GL 1362/21

Wykładnia językowa i celowościowa art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT (wsparta wykładnią systemową) nie pozwala na to, aby z faktu udostępniania samochodu osobowego w odpłatny najem spółkom powiązanym wywodzić tezę, że spółka uprawniona jest do zastosowania limitu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT, tylko do tej części opłat wynikających z umowy leasingu, które faktycznie ponosi i w jakim zakresie faktycznie korzysta z samochodu osobowego będącego przedmiotem umowy leasingu.

Nie można zatem zaakceptować stanowiska spółki, zgodnie z którym zastosowanie limitu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT, w pełnej wysokości byłoby sprzeczne z celami przepisu, który limituje możliwość wrzucenia w ciężar kosztów podatkowych tychże opłat w stosunku do pomiotu, który faktycznie korzysta z przedmiotu leasingu. Bez znaczenia jest w tym przypadku kwestia, czy samochody są w dalszej kolejności oddawane do odpłatnego używania innym podmiotom.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwalifikacja do kosztów uzyskania przychodów wynagrodzenia dodatkowego wynikającego z umowy sprzedaży akcji „earn-out”, interpretacja indywidualna DKIS z 2 grudnia 2021 r., sygn. 0111-KDWB.4010.65.2021.2.BB	9
Koszty uznanej reklamacji jako koszty uzyskania przychodu, interpretacja indywidualna DKIS z 2 grudnia 2021 r., sygn. 0111-KDWB.4010.79.2021.1.ES	9
Prowizja (związana z wydłużeniem okresu finansowania oraz ze zmianą warunków finansowania) oraz koszty restrukturyzacji finansowania warunkujące dokonanie restrukturyzacji finansowania kredytu/pożyczki jako koszty uzyskania przychodu, interpretacja indywidualna DKIS z 29 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.430.2021.1.AW	9
Moment, w którym spółka powinna ująć dla celów VAT faktury korygujące in plus, interpretacja indywidualna DKIS z 29 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.745.2021.1.KO	10
Zasady opodatkowania VAT sprzedaży towaru na rzecz kontrahenta oraz nabycia towaru od kontrahenta poza terytorium kraju, interpretacja indywidualna DKIS z 25 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.496.2021.1.Pj	10
Skutki podatkowe w CIT przekazania na rzecz udziałowca w związku z likwidacją spółki majątku spółki pozostałego po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli w postaci wierzytelności, interpretacja indywidualna DKIS z 29 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.415.2021.1.MS	11

Kwalifikacja do kosztów uzyskania przychodów wynagrodzenia dodatkowego wynikającego z umowy sprzedaży akcji „earn-out”, interpretacja indywidualna DKIS z 2 grudnia 2021 r., sygn. 0111-KDWB.4010.65.2021.2.BB

Skoro wnioskodawca poniesie wydatki na wynagrodzenie dodatkowe (tzw. earn-out) należne akcjonariuszom - które składa się na wynagrodzenie - cenę za akcje, co w istocie będzie stanowił wydatek na nabycie akcji, to wydatek ten nie będzie stanowił kosztu uzyskania przychodów w dacie poniesienia, z uwagi na treść art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT, który to przepis wyłącza wydatki na objęcie lub nabycie akcji.

Momentem, w którym wydatki te uzyskują status „kosztów uzyskania przychodów” jest odpłatne zbycie tych akcji. Z art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT, wynika bowiem jednoznacznie, że wydatki na nabycie akcji (a za takie w przedmiotowej sprawie należy uznać wydatki poniesione tytułem wynagrodzenia dodatkowego należnego akcjonariuszom) są kosztami uzyskania przychodów z odpłatnego zbycia tych akcji.

W związku z powyższym, koszt uzyskania przychodów w związku z nabyciem akcji zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT powstanie w momencie ich zbycia, a nie w dacie jego poniesienia. Wyплаcone akcjonariuszom - w analizowanej sprawie - dodatkowe wynagrodzenie (earn-out) ma związek z przychodami kwalifikowanymi od dnia 1 stycznia 2018 r., jako przychody z zysków kapitałowych. W związku z istnieniem różnych źródeł przychodów określonych w ustawie CIT, podatnicy mają również obowiązek przyporządkowywania ponoszonych kosztów odpowiednio do przychodów z zysków kapitałowych oraz przychodów z działalności „podstawowej”.

W sprawie będącej przedmiotem wniosku wyплаcone na rzecz akcjonariuszy wynagrodzenie dodatkowe powinno być więc zaliczane do kosztów uzyskania przychodu z zysków kapitałowych. Za taką kwalifikacją przemawia wykładnia art. 7b ustawy CIT. Ponadto, w przypadku zbycia akcji przychód należy kwalifikować do źródła zyski kapitałowe na podstawie art. 7b ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy CIT.

Przychody z udziałów/akcji zaliczane są do przychodów z zysków kapitałowych, a zatem wszystkie wydatki (bezpośrednie i pośrednie) związane z ich nabyciem powinny być przypisane do źródła przychodów jakim są zyski kapitałowe. Tym samym, wyплаcone na rzecz akcjonariuszy wynagrodzenie dodatkowe powinno być zaliczane do kosztów uzyskania przychodów z zysków kapitałowych.

Koszty uznanej reklamacji jako koszty uzyskania przychodu, interpretacja indywidualna DKIS z 2 grudnia 2021 r., sygn. 0111-KDWB.4010.79.2021.1.ES

Jeżeli w istocie, jak wskazano w opisie stanu faktycznego, wskazane we wniosku wydatki poniesione przez spółkę w związku z procedurą reklamacyjną, nie stanowią kar umownych, bądź odszkodowań, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy CIT i jednocześnie nie wynikają one z zaniedbań i braku nadzoru nad realizacją zamówień, to spółka może zaliczyć poniesione wydatki z tytułu kosztów podstawowych oraz akcesoryjnych w ciężar kosztów podatkowych prowadzonej działalności gospodarczej, o ile ich poniesienie będzie przez nią stosownie udokumentowane.

Prowizja (związana z wydłużeniem okresu finansowania oraz ze zmianą warunków finansowania) oraz koszty restrukturyzacji finansowania warunkujące dokonanie restrukturyzacji finansowania kredytu/pożyczki jako koszty uzyskania przychodu, interpretacja indywidualna DKIS z 29 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.430.2021.1.AW

Wydatki w postaci prowizji (jak również kosztów restrukturyzacji finansowania, które spółka poniosła w związku z kredytami/pożyczkami przeznaczonymi na bieżącą działalność operacyjną) są ponoszone w związku z prawidłowym funkcjonowaniem i prowadzeniem przez spółkę działalności gospodarczej. Wobec tego wydatki te spełniają kryteria określone w art. 15 ust. 1 ustawy CIT, a zatem można zaliczyć je do kosztów uzyskania przychodów. Jednocześnie, wskazane we wniosku wydatki powinny być kwalifikowane do kosztów innych niż bezpośrednie, gdyż ich związek z potencjalnymi przychodami lub zabezpieczeniem czy zachowaniem źródła przychodów ma charakter pośredni.

Skoro spółka była zobowiązana do zapłaty zarówno prowizji (związanej z wydłużeniem okresu finansowania oraz ze zmianą warunków finansowania), jak i kosztów restrukturyzacji finansowania (usług potrzebnych dla przeprowadzenia restrukturyzacji finansowania), to sam charakter tych należności świadczy o tym, że warunkowały one dokonanie restrukturyzacji finansowania kredytu/pożyczki ponieważ dotyczyły ich przygotowania i przeliczenia zgodnie z - najczęściej pięcioletnim - cyklem restrukturyzacji. Nie można zatem uznać, że opłata ta dotyczy okresu przekraczającego rok podatkowy. Okoliczność ta przemawia za tym, że ww. wydatki powinny być kwalifikowane do kosztów uzyskania przychodu jako koszt pośredni w dacie ich poniesienia.

Moment, w którym spółka powinna ująć dla celów VAT faktury korygujące in plus, interpretacja indywidualna DKIS z 29 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.745.2021.1.KO

Kluczową rolę w ustaleniu momentu ujęcia korekty w deklaracji stanowi przeanalizowanie sytuacji i ustalenie, czy przyczyna wystawienia faktury korygującej przez sprzedawcę stanowi nową okoliczność, powstałą po wystawieniu faktury pierwotnej. Bowiern w przypadku, gdy przyczyna korekty powstaje w terminie późniejszym, po wykonaniu usługi np. wystąpią nowe okoliczności powodujące zmianę ceny po wykonaniu usług i wystawieniu faktur dokumentujących te usługi, korekta powinna zostać ujęta w rozliczeniu za okres, w którym powstała przyczyna korekty, gdyż faktury zostały wystawione poprawnie, tzn. nie były wynikiem błędu, czy pomyłki ze strony wystawiającego faktury.

Należy zatem stwierdzić, że we wskazanych we wniosku okolicznościach, których wystąpienie spowoduje konieczność dokonania korekty „in plus” w zakresie podstawy opodatkowania, tj. w przypadku, gdy po wystawieniu faktury, spółka ustali wszystkie elementy składające się na bazę kosztową (w tym koszty premii pracowniczych, koszty około osobowe, koszty usług dodatkowych), które na moment wystawienia faktury pierwotnej nie będą możliwe do ustalenia należy uznać za niedające się przewidzieć w momencie wystawiania faktury dokumentującej świadczenie usług przez spółkę na rzecz spółek z grupy kapitałowej.

Zatem spółka postąpi prawidłowo rozpoznając dla celów VAT korekty zwiększające podstawę opodatkowania (korekty in plus) wystawione w miesiącu, w którym ustalone zostały wszystkie elementy składające się na bazę kosztową z tytułu świadczonych usług za dany miesiąc (w tym koszty premii pracowniczych, koszty około osobowe, koszty usług dodatkowych), w miesiącu, w którym nastąpiło ustalenie rzeczywistych wartości tych elementów bazy kosztowej.

Podsumowując, faktura korygująca „in plus” spowodowana przyczynami, które miały miejsce już po wykonaniu usługi (a przyczyna ta nie była możliwa do przewidzenia w momencie wystawienia faktury pierwotnej) powinna być ujęta na bieżąco w miesiącu wystawienia faktury korygującej.

Zasady opodatkowania VAT sprzedaży towaru na rzecz kontrahenta oraz nabycia towaru od kontrahenta poza terytorium kraju, interpretacja indywidualna DKIS z 25 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.496.2021.1.PJ

W świetle art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, sprzedaż przez wnioskodawcę nabytego na terenie Austrii towaru, przetransportowanego do magazynu kontrahenta znajdującego się na terytorium Niemiec, będzie stanowiła u wnioskodawcy WDT na terytorium Austrii i miejscem tej dostawy, w związku z tym, że jest to dostawa towarów wysyłanych lub transportowanych przez dokonującego ich dostawy, jest miejsce, w którym towary znajdują się w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu do nabywcy, tj. terytorium Austrii.

Dodatkowo, jak wskazano w opisie sprawy, towar nigdy nie przekracza granicy Polski znajdując się cały czas poza jej terytorium. Powyższa czynność nie będzie zatem opodatkowana w Polsce, ponieważ zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy VAT, opodatkowaniu VAT podlega WDT, przez którą rozumie się wywóz towarów z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju.

Odnosząc się do transakcji określonej przez wnioskodawcę jako transakcji odkupu należy stwierdzić, że będzie ona stanowiła dostawę towarów niewysyłanych ani nietransportowanych, bowiem jak wynika z opisu, towar w postaci kwasów tłuszczowych zostanie odkupiony od kontrahenta przez wnioskodawcę, przy czym sprzedaży tej nie będzie towarzyszyć fizyczne przemieszczenie towaru tj. towar będzie znajdował się nadal w magazynie kontrahenta na terytorium Niemiec. Towar nigdy nie przekracza granicy Polski znajdując się cały czas poza jej terytorium. Towar zostanie sprzedany podatnikowi niemieckiemu, a towar nie opuści terenu Niemiec.

Tym samym, zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy VAT, miejscem dostawy towarów w transakcji okupu jest miejsce, w którym towary znajdują się w momencie dostawy, tj. terytorium RFN. Wobec powyższego transakcja odkupu nie będzie opodatkowana w Polsce, ponieważ nie stanowi ani odpłatnej dostawy towarów na terytorium kraju ani WNT za wynagrodzeniem na terytorium kraju.

Skutki podatkowe w CIT przekazania na rzecz udziałowca w związku z likwidacją spółki majątku spółki pozostałego po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli w postaci wierzytelności, interpretacja indywidualna DKIS z 29 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.415.2021.1.MS

Likwidacja spółki i przekazanie jej składników majątkowych wspólnikom (w przedmiotowej sprawie udziałowcowi), którym przysługuje takie uprawnienie, skutkuje powstaniem zobowiązania spółki do zaspokojenia roszczeń wspólników o przekazanie tych składników. Wykonanie zobowiązania w formie przekazania udziałowcowi przez spółkę wierzytelności prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania spółki.

W ten sposób spółka, jako dłużnik, zwolni się z długu, a wierzytelności będą przysługiwały wspólnikowi. Prowadzi to do powstania po stronie spółki przychodu na podstawie art. 12 ust. 1 w zw. z art. 14a ust. 1 ustawy CIT. Powyższy

wniosek wynika wprost z aktualnego brzmienia art. 14a ust. 1 ustawy CIT.

W analizowanym przypadku spółka nabyła wierzytelność (jako element wkładu niepieniężnego w postaci przedsiębiorstwa) jaka przysługiwała udziałowcowi wnoszącemu aport. W wyniku aportu wierzytelność ta przeszła ze wspólnika na spółkę. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że spółka w przedmiotowej sprawie będzie uprawniona do rozpoznania kosztu uzyskania przychodów w wysokości przyjętej dla celów podatkowych i wynikających z ksiąg podatkowych podmiotu wnoszącego wkład (udziałowca) na dzień nabycia wierzytelności.

W konsekwencji, dokonując przekazania w związku z likwidacją spółki na rzecz udziałowca wierzytelności, które spółka nabyła jako element wkładu niepieniężnego, koszty uzyskania przychodu należy rozpoznać w wysokości o jakiej mowa w art. 15 ust. 1u ustawy CIT.

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl